

Arrest

nr. 181 292 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 25 januari 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 15 januari 2017 tot afgifte van een bevel tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat D. TSHIBUABUA MBUYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij, komende van Beijing, bood zich op 15 januari 2017 aan in de nationale luchthaven te Zaventem.

Uit het PV van de grenspolitie met nummer BN/17-00.235 blijkt dat de verzoekende partij in het bezit is van een blanco gestolen en frauduleus ingevuld paspoort. het volgende:

“Vastgestelde onregelmatigheden: blanco gestolen en frauduleus ingevuld

Vastgestelde onregelmatigheden: nieuw paspoort bekomen op basis van vorig paspoort

Vastgestelde onregelmatigheden: Franse verblijfstitel verkregen op basis van vorig paspoort

Vastgestelde onregelmatigheden: totaal vals rijbewijs van Congo met dezelfde identiteit vermeld op vervalst paspoort

Vastgestelde onregelmatigheden:

De betrokkene verklaart in 2007 in Frankrijk te zijn aangekomen zonder documenten. Zij heeft destijds asiel aangevraagd als politiek vluchteling hetgeen haar geweigerd werd. Uiteindelijk heeft zij een kind gekregen met een Fransman die inmiddels overleden is. Het kind heeft de Franse nationaliteit en op basis daarvan zou zij haar verblijfsrecht verkregen hebben. Inmiddels zou zij 4 kinderen hebben die allen de Franse nationaliteit hebben. Zij beweert dat zij haar Congolese paspoort verkregen heeft op de ambassade van Kinshasa. Dit zou naar eigen zeggen haar eerste paspoort zijn. De betrokkene houdt vol dat de identiteit vermeld op dit paspoort haar echte identiteit is.”

Op 15 januari 2017, met kennisgeving dezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, de beslissing tot terugdrijving met de volgende motieven:

“de mevrouw:

verklaart te heten D.L.B. (...)

geboren op 25/05/87 te (...) geslacht-(m/v) vrouw

| die de volgende nationaliteit heeft Dem Rep Congo wonende te Frankrijk

afkomstig uit Beijing Capital met HU7802 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument / van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid, V/2T

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE REISDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG REISDOCUMENT.

Dossiernummer: HV. 55 .RB. 50215 /17

X (B) Is in het bezit van een vals/ nagemaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1 ^o/2)**

Reden van de beslissing: Document: Paspoort van Democratische Republiek Congo met nummer QB0628334 op naam van DENEWADE LILENDA Belinda, Vervalsing: blanco gestolen paspoort en frauduleus ingevuld en op basis hiervan nieuw paspoort van Democratische Republiek Congo met nummer OP0002517 op naam van D.L.B. bekomen

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2)^z

Reden van de beslissing: HET DOOR BETROKKENE GEBRUIKTE VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT WORDT VAN VALSHEID BETICHT-EN WORDT GERECHTELIJK IN BESLAG GENOMEN.

BETROKKENE BESCHIKT DUS NIET MEER OVER ENIG GELDIG VISUM / VERBLIJFSDOCUMENT.

Dossiernummer HV. 55 .RB. 50215 /17

X (D) Is in het bezit van een vals / nagemaakt / vervalst visum of verblijfsvergunning (art 3, eerste lid, Reden van de beslissing: Document: verblijfskaart van Frankrijk op naam van D. L. B. met reeksnummer 25HQ1BDSK, Vervalsing: frauduleus verkregen aangezien dit document dezelfde identiteit draagt als het vervalste paspoort met reeksnummer OBOS28334

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art-3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Het volgende document / de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd :

f O (F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven-(aFt. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art! 5, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1 bis, van Schengengrenscode)

Reden van de beslissing:

Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing:

Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (artr37eerste lid, 5°, 8°, 9°)²

O in het SIS, reden van de beslissing:

O in het ANG / Algemene Nationale Gegevensbank, reden van de beslissing:

j O (I) Wordt geacht de openbare orde en de nationale veiligheid, de volksgezondheid of de Internationale betrekkingen van een van de Lid-Staten van de Europese Unie te kunnen schaden (art 3, eerste lid, 677°)"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Voorafgaandelijk:

Waar de verzoekende partij vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal, dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten, verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen, waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tiende dag na de kennisgeving van de beslissingen waartegen

ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er is een repatriëring voorzien op 26 januari 2017. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel betreffende haar grondrechten de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn enig middel als volgt toe:

“Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d’explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l’annulation des décisions entreprises :

Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d’explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l’annulation des décisions entreprises :

La requérante prend un premier moyen fondé sur la violation de la loi du 29 juillet 1999 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3, de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d’une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d’une part et de l’autre du principe selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ; de l’erreur manifeste d’appréciation et de l’insuffisance dans les causes ; de la violation de l’article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l’accès au territoire, le séjour et l’établissement et l’éloignement des étrangers ;

-de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d’une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d’une part et de l’autre du principe selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ;

-de l’erreur manifeste d’appréciation et de l’insuffisance dans les causes ; La violation des articles 43 de la loi du 15 décembre 1980 lu avec la directive 2003/109/CE du Conseil de l’Union européenne relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée ; de l’article 6.2 CEDH

- de la violation de l’article 20 du traité de l’Union Européenne ;

- de la violation de l’article 3 de la Convention Européenne des Droits de l’Homme

-de la violation des articles 27 et 28 du code international de droit privé ;

- de la violation du principe de bonne administration et de l’excès de pouvoir ;

En ce que

Attendu que la partie adverse soutient que la requérante ne possédait pas de document de voyage requis au moment de son arrestation ;

Qu’elle considère qu’elle est en possession de faux documents et qu’elle décide de l’éloigner du territoire Schengen;

Alors que

Attendu qu’il y a premièrement lieu de rappeler que la requérante possède un titre de séjour résidant valable qui lui a été valablement octroyé par les autorités françaises;

Que lors de son passage par l’aéroport de Zaventem, et donc de son arrestation, c’est sur base de son titre de séjour français, elle revenait de vacance en Chine;

Qu’il est donc faux de prétendre que la requérante ne possède pas de documents requis ;

Quant aux documents de voyage requis ; force est de relever que la requérante possède un titre de séjour français en cours de validité ;

Qu’à cet effet, il sied de relever que la requérante ayant déjà un titre de séjour légal en France, n’avait aucun intérêt à falsifier son passeport, puisqu’il lui avait déjà été accordé un titre de séjour ;

Que par ailleurs sur base des éléments ci-haut, prétendre que la requérante n’est pas porteur des documents requis relève simplement d’un non-sens ;

Que par ailleurs, la partie adverse s'est abstenue à la vérification du titre de séjour de la requérante auprès des autorités françaises en violation flagrante de l'article 20 du traité de l'Union Européenne en combinaison avec l'article 43 de la loi du 15 décembre qui établissent la libre circulation des personnes étrangères assimilées aux nationaux ;

3. La violation des articles 43 de la loi du 15 décembre 1980 lu avec la directive 2003/109/CE du Conseil de l'Union européenne relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée.

Attendu que la directive 2003/109/CE du Conseil de l'Union européenne relative au statut des ressortissants de pays tiers résidents de longue durée leur confère un statut comparable à celui des ressortissants d'autres pays de l'Union Européenne ;

Qu'en vertu de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980, le séjour ne peut être refusé aux étrangers CCE que pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé public et dans les limites ci-après:

Qu'il ressort clairement de cette disposition que l'entrée du requérant sur le territoire belge ne pouvait être refusé que dans les limites de l'article 43 ;

Que force est de constater que la décision de refoulement prise à l'égard du requérant ne se fonde pas sur l'article 43, et n'évoque pas non plus des raisons d'ordre public fondées sur un comportement personnel grave du requérant qui justifie la mesure précitée;

Qu'à ce propos, dans un cas similaire, dans un arrêt portant le numéro 77.878 du 28 décembre 1998, le conseil d'Etat a déjà considéré ce qui suit:

« Considérant que le demandeur, né le 14 novembre 1967 à A. , de nationalité :XXX, arrivé en Belgique en 1997, établi en Belgique et titulaire d'une carte de ressortissant d'un Etat de l'Union européenne résidant en Belgique, rentrant d'un voyage au C. et regagnant son domicile en Belgique, a été arrêté le 22 décembre 1998 par la gendarmerie au motif que son passeport serait faux et a fait l'objet de la décision de refoulement critiquée au seul motif pris de l'article 3, alinéa 1er, 2°, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, qu'il tentait d'entrer dans le Royaume sans être en possession des documents requis par l'article 2, c'est-à-dire "niet in het bezit van een geldig paspoort en visum";

Considérant que le demandeur prend un premier moyen de la violation de l'article 3,2°, de la loi du 15 décembre 1980 précitée dans lequel il fait valoir en substance qu'il "est porteur d'une carte d'identité valablement délivrée par les autorités belges" et "que le fait que son passeport soit considéré comme falsifié ne peut pas empêcher les autorités belges de laisser le requérant pénétrer en Belgique sous le couvert de sa carte d'identité quitte à mettre l'affaire à l'instruction afin de découvrir le responsable de la falsification"; qu'il prend un second moyen de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée et des articles 1 er, 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, "en ce que le juge décide de refouler le requérant en invoquant une disposition légale qui ne correspond pas à la réalité des faits et motive sa décision par le fait que le requérant n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa, alors que le requérant est en possession d'une carte d'établissement valable délivrée par les autorités belges";

Considérant, sur les deux moyens réunis, que le demandeur, ressortissant d'un Etat membre de l'Union européenne) est établi en Belgique,- qu'en vertu de l'article 43 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'entrée d'une telle personne sur le territoire du Royaume ne peut être refusée que pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, et ce dans les limites que cette disposition indique, - que, selon l'article 46 de cette même loi, les raisons d'ordre public, de sécurité ou de santé publique qui justifient une restriction aux droits d'entrée ou de séjour sont portées à la connaissance de l'intéressé, à moins que des motifs intéressant la sûreté de l'Etat ne s'y opposent; que la décision contestée ne mentionne pas que l'entrée dans le Royaume est refusée au demandeur pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, ni quelles sont ces raisons, ou quels sont les motifs intéressant la sûreté de l'Etat qui s'opposent à cette communication; qu'au surplus, aux termes de l'article 45 de la même loi, "l'étranger CE auquel un titre de séjour a été accordé en vertu(du chapitre 1 el' du titre III) ne peut être éloigné du territoire que par un arrêté royal d'expulsion et après avis de la Commission consultative des étrangers", et non, comme en l'espèce, par une simple mesure de refoulement ; que les moyens sont sérieux » ;

Que ce qui précède est confirmé par l'arrêt CCE n° 152301 du 11.09.2015 (In de zaak RVV 177485/IX) ;

Que cette décision voulait refouler en dehors du territoire Schengen, une personne détentrice d'un titre de séjour en Autriche ;

Que le Conseil du contentieux a estimé à juste titre que cette décision était irrégulière et qu'elle devait être suspendue en extrême urgence ;

Qu'en tout état de cause, la décision de refoulement est prise en violation des dispositions précitées;

Que dans une décision récente du conseil du contentieux des étrangers : Arrest n°172120 du 19 juillet 2016, qui a suspendu en extrême urgence, une décision d'éloignement, il a été reconnu que les autorités n'avaient pas respectés les dispositions précitées ;

En ce que ;

La partie adverse soutient que la requérante aurait été falsifié le numéro de son passeport.

Alors que ;

Attendu qu'étant donné l'expiration de son précédent passeport, la requérante a entrepris les démarches auprès des autorités congolaises qui lui ont délivré le nouveau passeport qui est actuellement détenu par les autorités belges ;

Qu'il est surprenant de constater que les autorités belges déclarent ce passeport faux, alors qu'ils n'ont pas reçu des autorités congolaises, un rapport qui indique que ce passeport serait faux ;

Qu'aucune démarche n'a été entreprise congolaise pour confirmer le caractère faux ou vrai du passeport ;

Que les autorités belges ne peuvent unilatéralement décider que ce passeport est faux, au risque de violer les articles 27 et 28 du code international de droit privé ;

Qu'à cet égard, il y a de mentionner ces articles qui stipulent :

Reconnaissance et force exécutoire des actes authentiques étrangers.

Art. 27. § 1er. Un acte authentique étranger est reconnu en Belgique par toute autorité sans qu'il faille recourir à aucune procédure si sa validité est établie conformément au droit applicable en vertu de la présente loi, en tenant spécialement compte des articles 18 et 21.

L'acte doit réunir les conditions nécessaires à son authenticité selon le droit de l'Etat dans lequel il a été établi.

L'article 24 est, pour autant que de besoin, applicable.

Lorsque l'autorité refuse de reconnaître la validité de l'acte, un recours peut être introduit devant le tribunal de première instance, sans préjudice de l'article 121, conformément à la procédure visée à l'article 23. [1 Le recours est introduit devant le tribunal de la famille si l'acte authentique étranger concerne une compétence visée à l'article 572bis du Code judiciaire.]1

§ 2. Un acte authentique étranger, s'il est exécutoire dans l'Etat où il a été établi, est déclaré exécutoire en Belgique par le tribunal de première instance, sans préjudice de l'article 121, conformément à la procédure visée à l'article 23 et après vérification des conditions visées au § 1er. [1 La demande en déclaration de force exécutoire d'un acte authentique étranger est introduite devant le tribunal de la famille si cet acte concerne une compétence visée à l'article 572bis du Code judiciaire.]1

§ 3. Une transaction passée devant un juge étranger, si elle est exécutoire dans l'Etat où elle a été conclue, peut être déclarée exécutoire en Belgique aux mêmes conditions qu'un acte authentique.

Qu'en statuant de la sorte, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation ;

Qu'à cet égard, la requérante relève que le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009) ; quod non en l'espèce ;

Que la décision prise par la partie adverse semble ne pas rencontrer cette exigence ;

En ce que ;

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse

valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle la contraint à quitter le territoire Schengen alors qu'elle y séjourne depuis de nombreuses années, qu'elle a **de jeunes enfants mineurs qui sont à charge** et qu'elle est bien intégrée en France et a tissé des liens qui rentrent dans le cadre de l'article 8 de la CEDH ;

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européen dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où la requérante invoqué des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment :

- **L'Existence d'une vie familiale en France avec, d'une part, cinq enfants mineurs, tous à sa charge, et d'autre part des nombreux liens sociaux et amicaux tissés sur le territoire Schengen ;**
- **La requérante vit en France depuis de nombreuses années, elle y est durablement établie et intégrée.**
- **La requérante n'a aucune attache en Chine, pays dans lequel elle s'est rendu pour les vacances et dont elle ne saurait sortir sans document d'identité valable.**

Que la partie adverse n'a pas donné à la requérante l'occasion de faire valoir son point de vue de manière utile et effective ;

Que ce comportement de la partie adverse constitue une violation du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ;

Que dans la mesure où la décision entreprise a été prise unilatéralement par la partie adverse et qu'il en ressort nullement que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de cet acte, la requérante a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent, le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie adverse de permettre à la requérante de faire valoir utilement ses observations ;

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier ;

Qu'aucun élément du dossier administratif ne permet de dispenser la partie adverse de son obligation d'entendre la requérante avant de prendre la décision querellée ;

Que ce droit a été reconnu également dans un arrêt du conseil du contentieux n°177200 du 27 octobre 2016 ;

Attendu que la réalité de la vie familiale et privée de la requérante en France n'est pas contestable ;

Que l'article 74/13 prévoit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 3 de la loi du 15 décembre 1980, refouler un étranger se présentant à la frontière, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. La partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation ;

Que pourtant, la motivation de l'acte attaqué ne laisse pas apparaître que le ministre ou son délégué ont tenu compte de la vie familiale de la requérante et que la partie adverse ne tient aucunement compte des éléments propres à sa situation, la vie de famille qu'elle mène en France, notamment avec ses enfants qui sont mineurs et dépendent entièrement d'elle ;

Qu'il incombait à la partie adverse de tenir compte de l'ensemble des circonstances de fait de la situation de la requérante avant de prendre une mesure d'éloignement à son encontre ;

Que le respect des relations sociales, affectives et familiales nouées par la requérante en France depuis de nombreuses années, plus particulièrement le droit de ses enfants, dont le plus jeune est un citoyen européen, est ainsi couvert par la protection conférée par l'article 8 et que la partie adverse ne souffle mot de la vie privée et familiale de la requérante, alors qu'elle est sensée motiver sa décision en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ; »

3.3.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet op dienstige wijze de schending kan aanvoeren van artikel 20 van het Verdrag van de Europese Unie en van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) nu de bestreden beslissing een teruggrijving betreft en de verzoekende partij het grondgebied van België niet betreden heeft. Evenmin kan zij de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dienstig aanvoeren nu de bestreden beslissing niet op deze grond werd genomen.

Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 27 en 28 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) geschonden zijn. Het komt de Raad niet toe hiernaar te raden. In de mate dat de verzoekende partij doelt op de vals verklaarde paspoorten laat de Raad opmerken dat een paspoort geen authentieke akte is. Ook de aanvoering van de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig nu de bestreden beslissing niet in toepassing van deze bepaling is genomen.

Deze onderdelen zijn *prima facie* onontvankelijk.

3.3.2.3. De verzoekende partij betoogt dat zij niet werd gehoord. Blijkens het administratief dossier werd de verzoekende partij wel gehoord zodat dit onderdeel feitelijke grondslag mist. Dat bovendien moet worden vastgesteld dat de elementen die de verzoekende partij aanhaalt als zijnde belangrijk voor een verhoor, werden bekend gemaakt aan de verwerende partij. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij kenbaar maakte dat zij in Frankrijk al jaren verbleef met 4 minderjarige kinderen (volgens het middel 5) en dat zij uit vakantie vanuit China terugkeerde.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM wordt er vastgesteld dat zij enkel refereert naar haar familie in Frankrijk al waar zij vijf kinderen zou hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat het paspoort dat een geldigheidsdatum vermeldt van 27 februari 2012 tot 26 februari 2017 blanco gestolen werd en frauduleus is ingevuld. Voorts stelt de grenspolitie vast dat haar Franse verblijfstitel verkregen werd op basis van dit paspoort. De verzoekende partij legt bovendien een totaal vals rijbewijs voor. In deze omstandigheden is het uiteraard onzeker of de verzoekende partij effectief in Frankrijk verblijft met vijf minderjarige kinderen.

De verzoekende partij toont, ook niet ter terechtzitting aan en evenmin blijkt dit uit de bij het verzoekschrift overgemaakte stukken dat het bovenvermelde paspoort niet vals is.

De verzoekende partij slaagt er niet afdoende in de vaststellingen van de grenspolitie te weerleggen. Een loutere ontkenning volstaat niet. Rekeninghoudend met dit gegeven slaagt de verzoekende partij er *prima facie* niet in haar bevindingen betreffende haar familieleven aan te tonen. Een loutere ontkenning volstaat niet om de vaststellingen van verbalisanten te weerleggen. Nu de gegevens betreffende haar identiteitskaart vals zijn kan in het kader van artikel 8 EVRM niet gesteld worden dat diegene die voorhoudt de drager van deze naam te zijn effectief de persoon is die de naam vermeld op het paspoort draagt. Bij gebreke aan zekerheid van de identiteit kan het bestaan van een familie in Frankrijk niet worden nagegaan. De verzoekende partij maakt *prima facie* de schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk. Bij gebreke aan zekerheid nopens de identiteit van de verzoekende partij diende de verwerende partij niet meer te motiveren. Er wordt nog opgemerkt dat voor zover de verzoekende partij familie in Frankrijk heeft en zij een wettelijke verblijfstitel kan aantonen de terugkeer ten gevolge van de bestreden beslissing slechts tijdelijk is en aan haar eigen gedraging te wijten is door gebruik te maken van valse documenten.

De verzoekende partij maakt *prima facie* een schending van haar grondrechten niet aannemelijk. Gelet op hetgeen volgt dienen de overige onderdelen van het middel niet te worden behandeld.

3.4.. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM, wat *in casu* niet het geval is.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij heeft nagelaten een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uiteen te zetten. Zij verwijst enkel naar haar haar privé en familiaal leven in Frankrijk zonder concrete elementen te verschaffen. Hoger werd al aangetoond dat een schending van artikel 8 EVRM *prima facie* niet aannemelijk werd gemaakt. Bovendien is het nadeel, zo het al voorhanden zou zijn, aan haar eigen toedoen te wijten, met name door het gebruik van een vals paspoort en een vals rijbewijs.

Derhalve is de derde wettelijke cumulatieve voorwaarde niet vervuld. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. BEELEN